

fælde vil de have svaret, at de foretrak Toldloven af 1908, nemlig baseret paa det gode, gamle, prøvede Vægttoldprincip, naar de stilledes Ansigt til Ansigt med Muligheden for en overvejende Værditold. Jeg synes, at det er et ualmindelig fast Grundlag at stille sig paa. De ønskede en fast Linie, hvis Idealisme maaske savner den politiske Kløgt i det ærede Medlems Øjne; jeg tror nu ikke, det er Tilfældet, jeg tror, det er klogt at staa paa et ganske bestemt, fast Grundlag og ikke til Fordel for nogle ukendte og uoverskuelige Eksperimenter at ville ofre det Grundlag, der er det gode og det gamle og det prøvede baade for Produktionen og for Handelen og Omsætningen, og derfor, navnlig derfor, hilser jeg for mit Vedkommende med Glæde, at man nu paa dette gamle prøvede Grundlag bygger den tekniske Toldreform op, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag, og som jeg senere skal komme tilbage til.

Jeg vil yderligere gerne have Lov til i Anledning af de af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte Bemærkninger at fremføre, at Industriens principielle Krav jo netop er Toldloven af 1908 ført à jour, det vil sige bragt i Overensstemmelse med det nuværende Prisniveau, lige som de Satser, der indeholdes i Toldloven af 1908, var sat i et vist Forhold til det daværende Prisniveau. Det er fremført saa ofte, ogsaa fra konservativ Side, hvor uhyre rimeligt og retfærdigt og fornuftigt dette Krav er, og jeg vil kun understrege det yderligere her i Dag, idet ogsaa jeg skal afholde mig fra at komme ind paa en principiel Drøftelse af selve Toldspørgsmaalet.

Men jeg vil gerne komme tilbage til den ærede Ordfører for Venstre og hans Betragtninger. Hvis det maa erkendes, at det praktiske Liv — i alt Fald det praktiske Liv, som det former sig i Øjeblikket med de svingende, de ekstraordinære, de fuldkomment uoverskuelige og hidtil ukendte Forhold i al Handelsomsætning — viser sig ikke at kunne optage Værditoldprincippet i sig uden store Gener og stor Fortræd for Erhvervslivet, hvorfor kan man da ikke fra anden Side sige: Vi vil i Teorien helst have dette, men i Praxis vil vi saa gaa andre Veje, som fører til det, vi tilstræber, og det, der tilstræbes med Værditoldprincippet er jo at give selve Toldsatserne en vis Elasticitet, lade dem følge Prissvingningerne. Jeg vil her pege paa, at man gennem en à jour-Føring faar bragt Vægttoldsatserne i Overensstemmelse med Vareprisniveauet, og ved en tidssvarende ikke for hyppig, men nogenlunde hyppig Revision heraf

kunde man dog faa en vis Elasticitet ind, saaledes at der ikke blev Urimeligheder til Fordel for Produktionen. Men vil man ikke den Vej, at afrette Toldloven i Henseende til Vareprisniveauet, som jo laa til Grund for 1908-Loven, saa er der jo kommet en ny Tanke frem, som jeg her ganske kort vil have Lov til at pege paa, nemlig at lade Toldafgifterne opkræve efter Guldpariteten, det, man kalder Erlæggelse af Tolden i Guld. Dette Begreb bliver populært ofte opfattet saaledes, at herefter skulde Tolden erlægges af Importørerne i klingende Guldstykker, som er meget vanskelige at faa fat paa. Jeg vil gerne advare imod, at man accepterer denne Forstaaelse af dette Begreb. Selvfølgelig er der hermed kun ment, at Guldpariteten skal lægges til Grund for Opkrævningerne, saaledes at den Værdi, der er sat for de enkelte Toldsatser, føres à jour efter Guldpariteten. Det viser sig jo, at de 5 Ø. pr. Kilo, de 10 Ø. pr. Kilo o. s. v., som indeholdtes i 1908-Loven, er snart de eneste 5- eller 10-Ører, der er tilbage af den gamle — man kan ikke sige gode Type, for i Øjeblikket er det altsaa en daarlig Type af Penge, idet de faktisk er meget mindre værd, end de lyder paa. Alle øvrige Tal af lignende Art er ført à jour til Guldniveauet gennem Pristal o. s. v., men kun de Ører og Kroner, som opkræves efter Toldloven af 1908, er blevet staaende paa det gamle Stade og giver altsaa for saa vidt en mindre Indtægt for Statskassen for hver Dag, der gaar, hvor man ikke fører disse Satser, disse Tal op til Guldprisniveauet, det vil sige nu i Øjeblikket lægger ca. 55 pCt. paa. Hvis man derimod opkræver Statens Toldsatser efter Guldprisniveauet, som alle andre Priser, Lønninger o. s. v. retter sig efter, vil man naa til, at Statskassen faar sit, og den hjemlige Produktion faar en nogenlunde rimelig Revision af de Forhold, som det var Meningen at 1908-Loven skulde give den at arbejde under. Hermed vil man være inde paa et elastisk Princip, som dog paa en Maade er parallelt med Værditoldprincippet — selvfølgelig kun i det nuværende Øjeblik —, og som med stigende Varepriser og navnlig med en stigende dansk Valuta vil regulere sig selv i den Retning, som den ærede Ordfører for Venstre lægger saa stor Vægt paa. Jeg tror, at denne Tanke burde overvejes, og jeg ved ogsaa, at den har været fremsat andre Steder. Jeg tror, at den, hvis den kommer ud i Befolkningen, i hvert Fald vil blive modtaget med Forstaaelse, og jeg tror, dette vil være en Vej ud til at forene de gode Principper, man tillægger Værdi-